

Εγώ, ο.... Μαραντώνης

Δεν είμαι απόλυτα βέβαιος για την γλωσσική μεταφορά, αλλά αν η φράση «έχω ένα κεφάλι καζάνι» σημαίνει είτε πως κάποιος μ' έχει ζαλίσει ή πως αισθάνομαι σαν να έχω πιεί τα κέρατα μου και όλα γύρω μου γυρίζουν, είτε πως το περιεχόμενο του κεφαλιού βράζει όπως του καζανιού τότε ναι, μόλις είχα τελειώσει την δουλειά μου , το ρολόι έδειχνε πέντε η ώρα και είχα ένα κεφάλι ... καζάνι.

Παρηγορήθηκα με την σκέψη πως του λόγου μου είχα μεν ένα κεφάλι ...καζάνι αλλά είχα μια δουλειά , κατά συνέπεια είχα και ένα καζάνι γεμάτο να με περιμένει στην κουζίνα του σπιτιού μου, σε αντίθεση με άλλους που δεν έχουν ένα κεφάλι ...καζάνι αλλά είναι άνεργοι τουτέστιν το καζάνι τους είναι άδειο.

Όπως και έχει με τέτοιο κεφάλι ένοιωθα πως δεν πήγαινε μπουκιά κάτω, Αυτό που αισθανόμουν πως μου ήταν άμεσα απαραίτητο ήταν οξυγόνο, αέρας πολύ αέρας. Ήθελα να ήμουν κάπου , σε ένα χώρο που να μπορούσε να αδειάσει το κεφάλι μου από τις σκέψεις και το βουητό. Μια σκέψη μου πέρασε από τον νου. Την βρήκα καλή και αποφάσισα να την κάνω πράξη. Σκέφτηκα να πάω τσάρκα στα παλιά μου λημέρια. Εκεί που έπαιζα μικρός και η ξενοιασιά περίσσευε.

Έτσι όπως ήμουν, με την επαγγελματική περιβολή ενδεδυμένος, γραβάτα φούξια περικαλώ, μπήκα σ'ένα ταξί (κώλωνα να πάω με τα πόδια και να ανεβώ τόσα σκαλιά) και ..τσούπ εκείνο μ' άφησε ακουμπητό στον προορισμό μου, στην παλιά μου γειτονιά.

Κατευθύνθηκα προς την αλάνα, εκείνη που έπαιζα παιδί. «Χρόνια και ζαμάνια» οι πρώτες λέξεις που άκουσα από τον κυρ. Παντελή που φουμάριζε αρειμάνιος καθισμένος σ'ένα παγκάκι της

μεταμορφωμένης πλέον αλάνας (αφού το χώμα της ήταν πια καλυμμένο με λευκές πλάκες). Ο κυρ. Παντελής παρακολουθούσε ένα τσούρμο πιτσιρικάδες που έπαιζαν ποδόσφαιρο . Κουβέντιασα μαζί του για λίγο και θυμηθήκαμε κάποια από τα παλιά. Δεν κράτησε πολύ. Μπήκα στον πειρασμό να πλησιάσω τα παιδιά που έπαιζαν δεν ξέρω γιατί, ίσως ήθελα να κλέψω λίγη από την ανεμελιά τους.

Ήταν καμιά ντουζίνα από δαύτα. Όλα μούσκεμα από το ιδρωτάρι προϊόν της έντονης κινητικότητας και των σκληρών τζαρτζαρισμάτων. Μπόγια- μπόγια όλα τους ένα κουβάρι έτρεχαν, κλωτσούσαν (μπάλα ή ποδάρια) . Παρατήρησα την πολυχρωμία στην ένδυσή τους. Φανέλες κίτρινες, πράσινες, ροζ, μπλε, κόκκινες βυσσινή. Μαλλιά ανάκατα, αχτένιστα , κοντά, μακριά. Διέκρινα και δύο μικρούς Ρομά αναμεταξύ τους. Ένα πικρό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη μου στη θύμιση πρόσφατης πολιτικής διαφήμισης. Σ' εκείνη όλα τα παιδιά που έπαιζαν ποδόσφαιρο σε μια πλατεία ήταν ατσαλάκωτα, κοντοκουρεμένα φορούσαν μόνο γαλάζια και λευκά φούτερ και έτρεχαν χωρίς καν να ιδρώνουν. Μυστήριο.

Μια στραβή κλωτσιά έστειλε την μπάλα να κυλήσει προς το μέρος μου. Ενστικτωδώς μου ήλθε να την κλοτσήσω για τους την στείλω πίσω , στον αγωνιστικό χώρο. Αλλά που πας ρε Καραμήτρο. Τα μεταξωτά βρακιά θέλουν και μεταξωτούς απαυτούς. Θες μετά από σαράντα χρόνια και πλέον αποχής από το άθλημα ,θες ότι δεν μπορούσα να νταγιαντίσω τα κιλά μου η κλωτσιά μου αντί για την μπάλα βρήκε αέρα και η αφεντιά μου έσκασε κάτω σαν...σκατούλα.

Πανικός. Ο κυρ. Παντελής πετάχτηκε από το παγκάκι για να προστρέξει σε βοήθεια μου , το ίδιο και κάποιοι πιτσιρικάδες (οι ρέστοι με έκαναν χάζι). Ο κυρ. Παντελής με ρώτησε αν είμαι καλά.

Κάποιος από τους πιτσιρικάδες τον ρώτησε «Ποιός είναι ο κύριος;» Ο κυρ. Παντελής απάντησε «Είναι ο κυρ. Αντώνης, παλιός γείτονας.» Ο ίδιος ο πιτσιρικάς σχολίασε σκωπτικά. «Αντώνης μπορεί να είναι Μαραντόνα όμως όχι.» Ένας άλλος πιτσιρικάς μου έδωσε την χαριστική βολή. «Εντάξει, είναι.... Μαραντώνης».

Σηκώθηκα κακήν κακώς, μάζεψα και τα κομμάτια της χαμένης μου αξιοπρέπειας και ζήτησα από τον ατακαδόρο να μου πει το όνομά του. Εκείνος μου απάντησε θαρρετά. «Μπάμπης, αν και ο πατέρας μου λέει πως δεν πρέπει να το λέω σε αγνώστους και να προσέχω ειδικά εκείνους που φορούν γραβάτα. » Τον ρώτησα τι το κακό έχει η γραβάτα.

«Ο πατέρας μου λέει πως η γραβάτα για τον άντρα είναι όπως η χαιτή για το λιοντάρι ή τα πολύχρωμα φτερά για το παγώνι. Τα λιοντάρια έχουν την χαιτή για να δείχνουν την ισχύ τους και τα παγόνια τα πολύχρωμα φτερά για να εντυπωσιάζουν» απάντησε.

Του είπα πως ίσως ο πατέρας του ξέχασε να του πει πως σε κάποια επαγγέλματα είναι απαραίτητη η γραβάτα. Τότε ένας πιτσιρικάς αναρωτήθηκε φωναχτά. «Λες γι' αυτό να μην φοράει γραβάτα ο πατέρας μου , επειδή δεν έχει δουλειά;» Του επισήμανα πως δεν είναι απαραίτητη η γραβάτα σ' όλα τα επαγγέλματα.

Τους είπα επιπλέον πως όταν θα μεγαλώσουν και πιάσουν δουλειά μπορεί να πρέπει να φορούν και εκείνοι γραβάτα στην εργασία τους. Πως μέχρι τότε μπορεί να παίζουν μπάλα και να διαβάζουν και να μην έχουν έγνοια για τις γραβάτες και τους γραβαντοφόρους.

Είδα κάποιον από δαύτους να έχει στραβώσει και τον ρώτησα που δεν συμφωνεί. Ο νεαρός μου απάντησε. «Ο πατέρας μου λέει πως για όσα κακά μας έχουν συμβεί, για αυτά που

περνάμε και για όσα ακόμη μας συμβούν φταίνε κάποιιο που φορούν γραβάτες. Ότι εξαιτίας τους δεν έχουμε λεφτά και δουλειά. Πως για χάρη τους όσα γράμματα και να μάθουμε δεν πρόκειται να βρούμε δουλειά – εξόν αι αν πάμε μετανάστες σ'άλλη χώρα-και πως όλο θα χρωστάμε. Ότι ακόμη και αυτό τον χώρο που παίζουμε μπάλα μπορεί να τον πουλήσουνε για να ξεχρεώσουν τα χρέη που εκείνοι δημιούργησαν. »

Τίναξα αμήχανα τις σκόνες από τα ρούχα μου. Έβγαλα την γραβάτα που φορούσα και του είπα. «Με βλέπεις και χωρίς αυτή είμαι ο ίδιος καλός ή κακός το θέμα είναι να μπορείς να διακρίνεις ποιό από τα δύο είμαι και να μην ξεχνάς ποτέ πως δεν πρέπει ποτέ να πάψεις να ελπίζεις, όσο ακόμη μπορείς να κλωτσάς. Στο λέω εγώ, ο ...Μαραντώνης. Πέστο στον πατέρα σου.